

Colofon

De andere kant

Eerste druk, februari 2025

© 2025 Xandra Lammers

Paperback ISBN: 978-94-6328-598-8

E-book ISBN: 978-94-6328-599-5

Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

Xandra Lammers

DE ANDERE KANT

Hoofdstuk I

Die dag had zich voor het kleine huis een lange rij belangstellenden gevormd; grijze wolken hingen stil in de lucht. Richard en zij stonden op het smalle stenen pad dat naar de stulp leidde. Met de regelmaat van de klok opende de voordeur en liet een strak geklede man mensen binnen, die even erna weer naar buiten kwamen, de rij wachtenden negerend. Richard en zij waren met de bus gekomen. Gelukkig was het droog.

Ze had sterk getwijfeld over het huis, waarvan de tuin er verwaarloosd bij lag, overwoekerd door onkruid, gelegen aan de rand van een dorp van tienduizend inwoners, dicht bij een fabriek, die sinds de productie naar elders was verdwenen, verlaten was. Er vlogen vleermuizen rond in de overweldigende ruimte, zo werd gezegd. Een alternatief was er niet. Ze moesten hun huurappartement verlaten; binnen drie maanden werden ze geacht er te vertrekken. De verhuurder had zijn appartement dringend nodig 'voor eigen gebruik', zo had hij hun in een brief medegedeeld. Merel wist van zijn haperende huwelijk. In een open bui had hij bij het ophalen van de huur Merel verteld over zijn vrouw, die keer op keer vreemd was gegaan. Steeds had hij haar vergeven, maar deze keer was het genoeg geweest. Ze begreep hem volkomen. Ze keek opzij naar Richard, die ze alleen kende van een datingsite. Hij had zich voorgesteld als Richard Zwart.

Ze naderden het stulpje, opgetrokken uit bruine baksteen, met een rood pannendak.

Nadat de makelaar de deur eindelijk voor ze had geopend, betraden ze met twee andere geïnteresseerden de kleine hal, waar aan het plafond spinraggen hingen. De makelaar begroette hen koeltjes, wat begrijpelijk was in het licht van het aanzienlijke aantal belangstellenden.

Ze nieste, terwijl ze de gang inliepen. ‘Ik ben allergisch,’ zei ze verontschuldigend. ‘Voor stof!’

Richard keek haar niet begrijpend aan en kneep haar in de arm, die ze terugtrok. ‘Beheers je,’ fluisterde hij in haar oor.

De makelaar leek geërgerd, terwijl hij hun de bezemkast liet zien. Een muis vluchtte scheerlings langs hen. De makelaar vervolgde onverstoord zijn weg. De keuken was in tijden niet onderhouden. De vervelozige mintgroene achterdeur gaf toegang tot een kleine tuin op het noordwesten, met in de tuin een brede eik, die alle zonneschijn weerhield. Ze zuchtte en vroeg zich af waarom er zo veel mensen in de rij stonden voor een huis als dit.

‘Als je de boom in de tuin kapt, heb je beslist meer licht in de tuin,’ merkte ze op.

‘Daarvoor zul je wel vergunning moeten hebben van de gemeente,’ zei de makelaar nuchter.

Ze liep de tuin in, waar onkruid de borders had overgenomen.

‘Wilde u de rest nog zien?’

De twee andere belangstellenden – ze vermoedde een moeder en dochter –, keken naar de boom, die vrijwel de gehele tuin in duisternis hulde. ‘Oh wat zou dat zonde zijn ... Die boom!’ riep de moeder uit, die tot dan toe gereserveerd was geweest.

De jonge blonde dochter, goedgekleed, stond naast haar en sloeg haar hand voor de mond. ‘Oh ja ...’

Merel zweeg. De twee wilden vast een goede indruk op de makelaar maken. Ze achtte haar eigen kansen op het huis nihil. Maar je mocht de moed niet opgeven. Richard en zij zouden niet dakloos worden.

Gevieren liepen ze de woonkamer in, met een houten vloer en een raam aan de achterzijde, dat zicht bood op de zonloze tuin. In de gang naast de wc was een deur, die op slot was.

‘Ik heb de sleutel van de kelder nog niet gekregen,’ zei de makelaar droogjes, waarna hij de trap opliep. ‘Het huis moet worden aangepast aan de eisen van de tijd,’ zei hij.

Merel, Richard en de twee vrouwen volgden hem de trap op. Merel keek naar de versleten houten treden. De makelaar liet hun de doucheruimte zien, met lichtbeige tegels en een beschimmelde douche. Ze vroeg de makelaar hoe lang het huis onbewoond was geweest.

‘De bewoner is enige tijd geleden overleden,’ antwoordde hij zuinigjes, terwijl hij het beige douchegordijn dicht-schoof. ‘Haar dochter doet het huis nu de verkoop in.’

Een klein geblindeerd raam, opzij van de wastafel, bood licht. Ze verlieten de ruimte, waarna de vrouwen deze betraden. De twee zwegen, wat Merel verbaasde, aangezien de jonge vrouw bij elke kamer een zachte kreet van verrukking had geuit. Dit verval ging zelfs haar kennelijk te ver.

Nadat Merel en Richard twee verwaarloosde slaapkamers hadden bekeken, verlieten ze het huis, terwijl nieuwe belangstellenden binnentraden. Merel en Richard passeerden de rij potentiële kopers, die onverminderd lang was. De meesten keken op hun telefoon. Een kraai krijste. Haar vriendelijke glimlach werd niet beantwoord.

Het pad naar de bushalte liep langs een doorgaande weg begrensd door een donkere sloot, waarachter een weide lag met aan de horizon bebouwing. De zon, die tevoorschijn

was gekomen, stond laag. Na enkele minuten bereikten ze de bushalte, waar het stil was en ze namen plaats bij het gele bord met vertrektijden.

‘Tien minuten,’ zei hij.

Auto’s raasden voorbij. De twee zwegen.

‘Het voelt niet goed,’ zei ze na een tijdje.

‘Toch denk ik dat het verstandig is wanneer we een bod uitbrengen. We kunnen niet anders,’ zei hij.

‘We maken geen schijn van kans,’ zei ze.

Een grote zwarte auto passeerde hen, waarin ze de moeder en dochter herkende van de bezichtiging, die kennelijk met de makelaar hadden nagepraat. De dochter zat aan het stuur en de moeder bekeek haar laatdunkend.

‘We komen er nooit tussen ... Er is te veel belangstelling voor dat krot,’ zei ze.

‘Je moet er doorheen kijken ... De locatie is goed. Er is een tuin. Het huis kun je van binnen strippen en opbouwen.’

‘Jij bent vast niet de enige die er zo over denkt. We kunnen het wel vergeten.’

‘Doe alsjeblieft niet zo moedeloos.’

De zon was onder toen ze bij hun appartement aankwamen. Merel liep rusteloos naar de keuken en ze keek in de ijskast. ‘We hebben niets te eten ... Waarom hebben we er niet aan gedacht?’

‘Dan bestellen we wat,’ zei Richard.

‘Ik loop wel even naar de winkel,’ zei ze.

In een kwartier was ze bij de supermarkt, waar mensen verwaasd rondliepen, nu de winkel voor de zoveelste keer was verbouwd. De meesten waren alleen. Ze liep naar de kassa met verse kruiden, eieren, geraspte kaas en brood. Nadat ze had betaald en de winkel had verlaten, wandelde ze naar het appartement langs hoge gebouwen. Als het

woei, was het er ijskoud. In een nieuw huis konden Richard en zij een frisse start maken. De eigenaar had de huur twee weken eerder opgezegd. De man lag in een scheiding en wilde het appartement zelf bewonen, iets wat Richard en zij begrijpelijk vonden. Hij was altijd een goede verhuurder geweest. Ze konden er bovendien juridisch niets aan veranderen, want ze hadden het indertijd zo met de verhuurder afgesproken. Het was zijn huis.

Ze hadden overwogen een nieuw huis te huren, maar wilden nu eindelijk de stap naar kopen zetten. Hun inkomen bestond uit de verkoop van T-shirts en sweatshirts, die ze van haar eigen teksten voorzag. Ook had ze wat geld van haar moeder Rosa geërfd en Richard wilde de webshop uitbreiden met yogakleding. Zij had niets met yoga – ze vond het vaag –, maar volgens Richard was het commercieel aantrekkelijk wanneer ze zich erop zouden richten. Ze wilde er geen principepunt van maken, zeker niet omdat ze een ander huis moesten zien te vinden. Hij zou ter voorbereiding yogalessen volgen in een nabijgelegen yogacentrum. Ze had hem alleen gevraagd of hij zijn yogakleedje niet in hun appartement wilde uitrollen.

Hij had Merel overdreven gevonden met haar ‘yogahaat’, waarop ze hem had gezegd dat ze echt geen haat tegen yoga koesterde, alleen weerzin. De zoektocht naar een nieuw huis was begonnen.